

Arrest

nr. 197 210 van 22 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 28 april 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 28 augustus 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.04.2014 werd ingediend door:

*S., D. (R.R.: (...))
nationaliteit: Servië
geboren te Kragujevac op (...)1993
ook gekend onder de naam S. D. (...), geboren op (...)1993
ook gekend onder de naam S. D. (...) geboren op (...)1993
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (betrokkene beweert Nederlands te leren, tewerkgesteld te kunnen worden, een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd te hebben, zijn centrum van belangen te hebben in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien legt betrokkene geen enkel stavingsstuk met betrekking tot zijn integratie voor.' Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9. 2 van de wet van 15 december 1980.

De ouders van betrokkene dienden een asielaanvraag in op 11 oktober 2010, betrokkene was op dat moment nog minderjarig en werd dus door hen vertegenwoordigd. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26 juli 2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk 9 maand 15 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene haalt aan dat hij een duurzame relatie opgebouwd heeft met B. S. (...) die beschikt over een Belgische verblijfstitel. Zij hebben samen een dochter, A. (...). Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Immers de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst dan ook naar artikel 8 EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien stelt de RW het volgende in zijn arrest dd. 27 mei 2009: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk is voor hem, zijn partner en dochter, om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hen zou dit een trauma

betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een ernstige breuk zou betekenen in het opvoedingspatroon van zijn dochter. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien gaat het hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn dochter en partner hem niet kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst om zo verder te zorgen voor haar opvoeding.

Het argument dat zijn partner niet mee kan afreizen gezien zij legaal verblijft in België, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien hij niet aantoont waarom dit element het hem onmogelijk maakt de aanvraag in te dienen via de normale procedure.

Betrokkene verwijst ook naar het artikel 9 van het Kinderrechten verdrag. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit artikel geschonden zou worden bij een terugkeer van betrokkene. Het gaat hier immers om een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn kind en partner hem niet kunnen vergezellen naar Servië in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag 9.2.

Betrokkene haalt aan dat hij met zijn partner wil huwen en haalt aan dat het recht om te huwen een basisrecht is. Het feit dat betrokkene zijn aanvraag om machtiging via de reguliere weg moet indienen, staat los van het recht om te huwen, een recht dat hem door onderhavige beslissing helemaal niet ontnomen wordt. Betrokkene toont overigens niet aan dat hij huwelijksplannen heeft. Wel dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn partner wettelijk samenwonen.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 EVRM en van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984. Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst verder naar rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene deze rapporten niet voorlegt in zijn aanvraag 9bis zodat wij niet kunnen weten over welke rapporten of over welke mensenrechtenorganisaties betrokkene het heeft. Bijgevolg kan dit niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst vervolgens naar de wet van 22.12.1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980.

1.3. Op 21 augustus 2014 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoekende partij kennis neemt op 28 augustus 2014. De motieven van deze beslissing gaan als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,:

Naam, voornaam: S., D. (...)

geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: K. (...)

nationaliteit: Servië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als S., D. (...) geboren op (...)1993 en als S., D. (...) geboren op (...)1993

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene heeft het Schengengrondgebied betreden op 11.10.2010 met zijn ouders. Omdat betrokkene samen met zijn ouders een asielaanvraag en een aanvraag 9ter indiende, werd zijn verblijf verder toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Mijnheer wist dat dit om een preciaire verblijfstitel ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing, is het verblijf van mijnheer niet langer gewettigd en is de termijn van 90 dagen op 180 dagen ruimschoots overschreden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna: VN Kinderrechtenverdrag).

Het middel wordt in het verzoekschrift weergegeven als volgt:

"Verzoeker heeft zijn leven in België opgebouwd, samen met zijn partner en dochtertje A. (...), geboren op 26 november 2013.

Het is bijgevolg onwenselijk voor verzoeker, en bij uitbreiding voor zijn partner en dochtertje, om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland.

Voor alle betrokken partijen zou dit werkelijk een trauma betekenen.

Het kan niet ontkend worden dat het voor A. S. (...) van groot belang is dat verzoeker aanwezig is in haar leven, haar opvoedt en een band creëert met zijn dochter.

Een gedwongen terugkeer zou een ernstige breuk betekenen in het opvoedingspatroon en dit in een cruciaal stadium.

Daarenboven ligt verzoekers centrum van belangen in België.

Na al die jaren heeft hij hier zijn leven opgebouwd en structuur gegeven. Hij heeft met andere woorden een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van art. 8 E.V.R.M.

In dit opzicht kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 19821 dd. 13/07/1993 (Dr. Des Etrangers 1994, n°77, blz. 27), "... dat artikel 8 van het E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9 par. 3 van de wet van 15/12/1980").

De beslissing omtrent de regularisatie moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft opgericht in de zin van art. 8 van het E.V.R.M.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familielevens (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

In de bestreden beslissing stelt de Minister dat 'de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van art. 8 van het EVRM'.

In de praktijk betekent dit echter geen 'tijdelijke' scheiding meer, nu de aanvraag van een nieuwe verblijfstitel voor België vanuit Servië maanden, zo niet jaren op zich kan laten wachten.

Verder stelt de Minister dat verzoeker niet aantoont dat een terugkeer een ernstige breuk zou betekenen in het opvoedingspatroon van zijn dochter. Verzoeker vraagt zich af hoe een afwezigheid van maanden, mogelijks jaren niet als een ernstige breuk in het opvoedingspatroon kan aanzien worden.

Ook het argument dat mevrouw S. B. (...), de partner van verzoeker en moeder van hun dochter, dan maar mee terug moet keren naar Servië, is al te makkelijk.

Ook mevrouw B. (...) heeft haar leven opgebouwd in België en beschikt over een verblijfstitel tot 2015 (stuk 5). Zij volgt ondertussen een opleiding tot poetsvrouw en plant direct daaropvolgend aan de slag te gaan als poetsvrouw, hetgeen gezien de grote vraag een zekerheid lijkt.

Daarenboven hebben zowel verzoeker als zijn partner geen familie of vrienden meer wonen in Servië.

Bijgevolg zou een gedwongen terugkeer van verzoeker disproportioneel zijn en een resem negatieve en onvoorziene gevolgen met zich meebrengen voor het hele gezin.

2.2 Schending van art.9 Kinderrechtenverdrag

Art. 9 van het Kinderrechtenverdrag is eveneens geschonden, nu dit stelt:

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming van het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind"

In casu zou er een onaanvaardbaar nadeel worden berokkend aan de dochter van verzoeker door zijn gedwongen terugkeer en dit in strijd met art. 9 en de hele geest van het Kinderrechtenverdrag.

Het handhaven van de bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van art. 9 van het Kinderrechtenverdrag."

3.2. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden"

strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De bewijslast rust dan ook op de aanvrager zelf.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk omdat de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. In casu is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekende partij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

3.3. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing *“en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging”*, een schending inhoudt van haar door artikel 8 EVRM gewaarborgd recht op het leiden van een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu blijkt uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekende partij, haar partner en hun gemeenschappelijk minderjarig kind wordt betwist.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld. In een situatie van eerste toelating, quod in casu, dient er volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op het privé- en gezinsleven op zijn grondgebied te laten handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Hierbij wordt benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Staten hebben in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Daaruit volgt dat de rol van artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging (of: proportionaliteitstoets), in de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beperkt is tot het antwoord op de vraag of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De omvang van een positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Waar minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dient tevens in het kader van de belangenafweging die artikel 8 van het EVRM vereist, het belang van deze kinderen in overweging te worden genomen. Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder teneinde daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). De impact van de bestreden beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. In die zin erkent het EHRM dat een situatie waarin (een) ouder(s) tijdelijk gescheiden is (zijn) van hun minderjarige kinderen in beginsel niet gunstig is voor het behouden van de familiale relaties. Desalniettemin benadrukt het EHRM ook dat in een dergelijke situatie dient te worden gekeken naar de concrete omstandigheden van het geval om na te gaan of deze tijdelijke scheiding effectief een inbreuk betekent van het door artikel 8 EVRM

gewaarborgde recht op de eerbiediging van een gezinsleven. Zo hecht het EHRM onder meer belang aan de duur van de scheiding en de vraag of deze scheiding – gelet op de concrete omstandigheden – als onredelijk lang kan worden beschouwd, en de vraag of de betrokken familieleden redelijkerwijze hadden kunnen voorzien dat de te volgen procedure of administratieve formaliteiten een scheiding voor een bepaalde duur met zich mee kon brengen (EHRM 8 juli 2014, nr. 29176/13, D. e.a. v. België, §§ 57-60). In dit kader speelt dan ook een andere belangrijke overweging, met name of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing wat impliceert dat hij niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en niet zelf een belangenafweging kan doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.4. De Raad merkt op dat aangaande het gezinsleven als volgt werd gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat hij een duurzame relatie opgebouwd heeft met B. S. (...) die beschikt over een Belgische verblijfstitel. Zij hebben samen een dochter, A. (...). Dit vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Immers de verplichting om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen betekent geen breuk van de duurzame relatie, maar slechts een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verwijst dan ook naar artikel 8 EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien stelt de RW het volgende in zijn arrest dd. 27 mei 2009: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”.

Betrokkene haalt aan dat het onwenselijk is voor hem, zijn partner en dochter, om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten keren naar zijn geboorteland. Voor hen zou dit een trauma betekenen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer een ernstige breuk zou betekenen in het opvoedingspatroon van zijn dochter. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien gaat het hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zijn dochter en partner hem niet kunnen vergezellen naar zijn land van herkomst om zo verder te zorgen voor haar opvoeding.

Het argument dat zijn partner niet mee kan afreizen gezien zij legaal verblijft in België, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien hij niet aantoonde waarom dit element het hem onmogelijk maakt de aanvraag in te dienen via de normale procedure.

Betrokkene verwijst ook naar het artikel 9 van het Kinderrechten verdrag. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit artikel geschonden zou worden bij een terugkeer van betrokkene. Het gaat hier immers om een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn kind en partner hem niet kunnen vergezellen naar Servië in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag 9.2.”

De Raad stelt vast, op basis van het administratief dossier, dat de gemachtigde in zijn beslissing aldus rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekende partij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald omtrent haar gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijk minderjarig kind in het licht van artikel 8 EVRM. Tevens blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat hij een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM heeft gemaakt. In het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

3.5. Verzoekende partij haalt vooreerst aan dat zij in België een leven heeft opgebouwd met haar partner en haar dochter en dat het bijgevolg onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar haar herkomstland, omdat dit voor alle betrokkenen een trauma zou betekenen. Verzoekende partij haalt vervolgens aan dat het niet kan worden ontkend dat het voor haar dochter van groot belang is dat zij aanwezig is in haar leven, dat zij haar opvoedt en een band met haar creëert en dat een gedwongen terugkeer een ernstige breuk zou betekenen in het opvoedingspatroon van haar dochter.

Met dit betoog herhaalt verzoekende partij grotendeels wat zij in de aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangebracht. In punt 3.4 werd reeds vastgesteld dat de gemachtigde met deze specifieke elementen rekening heeft gehouden en heeft gemotiveerd waarom dergelijke elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het louter herhalen van deze elementen en daarin volharden, volstaat niet om aan te tonen dat de beoordeling verricht door de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig of onredelijk zou zijn in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar aanvraag om verblijfsmachtiging beperkt heeft tot het louter poneren van een aantal nadelen, zoals de voorgehouden breuk in het opvoedingspatroon of het voorgehouden trauma, zonder deze stellingen verder te concretiseren of te staven. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast in casu bij verzoekende partij ligt. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dergelijke blote beweringen en argumenten niet zomaar aanvaardt om te besluiten dat er zich bij een tijdelijke terugkeer werkelijk een breuk zou voordoen in het gezinsleven dat zij met haar minderjarige dochter leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Overigens dient te worden opgemerkt dat ook in het verzoekschrift de voormelde stellingen niet verder worden concreetiseerd.

Verzoekende partij bekritiseert de overweging van de gemachtigde dat het slechts een tijdelijke scheiding betreft. In de praktijk betekent dit volgens haar geen *“tijdelijke”* scheiding meer. Volgens haar kan de procedure om een verblijfsmachtiging te verkrijgen *“maanden, zo niet jaren”* in beslag nemen. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij middels het uiten van een dergelijke ongestaafde bewering niet aannemelijk maakt dat in casu de duur van de scheiding als onredelijk lang kan worden beschouwd waardoor het gezinsleven in die mate wordt verstoord dat er sprake is van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat er zich een *“ernstige breuk in het opvoedingspatroon”* zou voordoen.

Bovendien is het van belang erop te wijzen dat deze overweging dient te worden samen gelezen met de overweging dat de verzoekende partij evenmin heeft aangetoond dat haar partner en haar dochter haar niet tijdelijk zouden kunnen vergezellen naar Servië, om op die manier gezamenlijk te blijven instaan voor de opvoeding van hun gemeenschappelijke dochter. Deze overweging wordt weliswaar betwist in het verzoekschrift daar verzoekende partij aanhaalt dat het onjuist en kennelijk onredelijk is om ervan uit te gaan dat haar partner haar kan vergezellen naar het herkomstland, omdat zij in België over een verblijfstitel beschikt. Hiermee herhaalt verzoekende partij opnieuw een element dat zij in haar aanvraag om verblijfsmachtiging heeft aangehaald en waarover de gemachtigde, zoals blijkt uit punt 3.4, heeft gemotiveerd, zonder daar iets concreets tegen in te brengen. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat een dergelijk element niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd omdat hiermee niet wordt aangetoond waarom dit de verzoekende partij verhindert om haar aanvraag via de gebruikelijke procedure, dit is vanuit het land van herkomst, aan te vragen. Door opnieuw te benadrukken dat haar partner in België over een verblijfstitel beschikt, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat zij niet heeft aangetoond dat haar partner en haar dochter niet kunnen meereizen naar Servië om aldaar de opvoeding van hun minderjarig kind voort te zetten in afwachting van een beslissing omtrent de aanvraag om verblijfsmachtiging.

Verzoekende partij haalt in het verzoekschrift verdere praktische bezwaren aan om aan te tonen dat haar partner haar niet tijdelijk kan vergezellen naar het land van herkomst, met name dat zij in België een opleiding volgt en dat zij na deze opleiding aan de slag wil gaan. De Raad stelt echter vast dat in de aanvraag om verblijfsmachtiging enkel werd gewezen op het volgende: *“Dat ook de partner niet mee kan afreizen. Dat zij tevens in België op legale wijze verblijft waardoor zij in de onmogelijkheid is om haar partner naar zijn thuisland te vergezellen.”* De Raad wijst er wederom op dat uit de aanvraag duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat en het komt de verzoekende partij dan ook niet toe om pas in het verzoekschrift elementen te berde te brengen waarmee zij alsnog tracht aan te tonen dat het voor haar partner onmogelijk is om haar te vergezellen naar Servië. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de verzoekende partij dienaangaande ook geen bewijsstukken heeft voorgelegd.

Waar de verzoekende partij tot slot nog aanhaalt dat zij en haar partner geen familie of vrienden meer hebben in hun herkomstland, Servië, volstaat het om op te merken dat dit element niet werd aangereikt als buitengewone omstandigheid in de aanvraag om verblijfsmachtiging, zodat de gemachtigde niet kan worden verweten met een dergelijke stelling geen rekening te hebben gehouden in zijn beslissing.

3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde in zijn afweging rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, in het bijzonder de aanwezigheid van een gemeenschappelijk jong minderjarig kind. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze – d.i. rekening houdend met alle feiten en omstandigheden die dienaangaande werden aangehaald in de aanvraag om verblijfsmachtiging – de impact van de bestreden beslissing, met name de eventuele tijdelijke scheiding van een van de ouders, op het betrokken minderjarig kind heeft onderzocht.

Verzoekende partij toont met het aangehaalde betoog niet aan dat de deze afweging van de gemachtigde onjuist, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij heeft in haar verzoekschrift geen argumenten aangehaald waarmee zij aantoonde dat een tijdelijke scheiding in casu een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in het licht van dit gezinsleven zou betekenen. Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond waarom haar partner en haar dochter haar niet zouden kunnen vergezellen naar het herkomstland om van daaruit de beslissing af te wachten inzake de aanvraag om een verblijfsmachtiging, om op die manier samen voor hun kind te blijven zorgen. Deze concrete vaststelling wordt, zoals blijkt uit bovenstaande bespreking, niet weerlegd in het verzoekschrift.

Er wordt derhalve niet aangetoond dat de gemachtigde bij het verrichten van zijn belangenafweging in het licht van het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op de eerbiediging van het aangehaalde gezinsleven niet alle relevante feiten en omstandigheden kenbaar in zijn beoordeling en afweging heeft betrokken, noch dat hij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een ‘fair balance’ tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. De aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat er nog steeds wettelijke mogelijkheden tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België open staan, met name in het kader van een gezinsherenigingsprocedure op basis van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan eventueel een aanvraag om verblijfstoelating indienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst waarover zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag een beslissing wordt getroffen en betekend. Daar verzoekende partij niet visumplichtig is, staat het haar tevens ook vrij om een aanvraag om verblijfstoelating op basis van artikel 12bis, § 1, 2° of 4° van de Vreemdelingenwet in te dienen, zolang zij een ononderbroken periode van afwezigheid van 90 dagen of meer van het Schengengrondgebied aantoonde. Gezien deze wettelijke mogelijkheden tot gezinshereniging kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt van een scheiding voor onbepaalde tijd.

3.7. Betreft de aangehaalde schending van het recht op de eerbiediging van haar privéleven, wijst de verzoekende partij erop dat het centrum van haar belangen in België ligt, dat zij na al die jaren haar leven heeft opgebouwd in België en dat zij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij voert aan dat de eerste bestreden beslissing dus

rekening moet houden met het sociaal en economisch welzijn dat zij in België heeft opgericht in de zin van voormeld verdragsartikel.

De Raad merkt op dat dienaangaande het volgende wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing:

"De elementen van integratie (betrokkene beweert Nederlands te leren, tewerkgesteld te kunnen worden, een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd te hebben, zijn centrum van belangen te hebben in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien legt betrokkene geen enkel stavingsstuk met betrekking tot zijn integratie voor." Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9. 2 van de wet van 15 december 1980.

[...]

Betrokkene verwijst dan ook naar artikel 8 EVRM. Er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien stelt de RW het volgende in zijn arrest dd. 27 mei 2009: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op de aangehaalde elementen inzake het privéleven van verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM, en dat er een onderzoek en een belangenafweging in het licht van dit artikel hebben plaatsgevonden, waarbij de omstandigheden eigen aan de verzoekende partij werden betrokken.

Het volstaat volgens de Raad om vast te stellen dat verzoekende partij niet concreet de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging betwist en dat zij er dan ook niet in slaagt de determinerende motieven aangaande haar privéleven te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot een loutere herhaling van elementen aangegeven in aanvraag en die reeds werden beoordeeld door de gemachtigde. Zij brengt verder geen concrete elementen aan waarmee zij aantoont dat de door de gemachtigde gedane belangenafweging van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onjuist, onredelijk of onzorgvuldig is.

3.8. Verzoekende partij stelt dat door de bestreden beslissing haar minderjarige dochter een onaanvaardbaar nadeel zou worden berokkend en dat dit in strijd is met artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag.

In de eerste bestreden beslissing wordt met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene verwijst ook naar het artikel 9 van het Kinderrechten verdrag. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit artikel geschonden zou worden bij een terugkeer van betrokkene. Het gaat hier immers om een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn kind en partner hem niet kunnen vergezellen naar Servië in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag 9.2."

Door in haar betoog louter te benadrukken dat haar minderjarige dochter een onaanvaardbaar nadeel zou worden berokkend en dit in strijd met artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag, herhaalt de verzoekende partij in wezen wat zij heeft aangekaart in haar aanvraag om verblijfsmachtiging. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te stellen dat de beslissing in dit opzicht geen ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel met zich meebrengt, omdat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat. Zij weerlegt hiermee evenmin het motief dat zij bovendien niet aantoont dat haar partner en haar kind haar niet zouden kunnen vergezellen naar

Servië in afwachting van een beslissing omtrent haar aanvraag om verblijfsmachtiging. In zoverre de kritiek die de verzoekende partij heeft aangehaald tegen voormelde vaststellingen in het licht van de belangenafweging onder artikel 8 van het EVRM eveneens wordt aangehaald tegen de belangenafweging in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag, kan worden verwezen naar bovenstaande uiteenzetting.

3.9. In zoverre het betoog van verzoekende partij eveneens is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewezen op de samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Het bestreden bevel werd gegeven nadat op de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – in het kader waarvan zij alle gronden voor haar verzoek heeft kunnen uiteenzetten – werd beschikt. Beide beslissingen werden haar samen betekend.

In de eerste bestreden beslissing die werd genomen naar aanleiding van de voormelde aanvraag werden alle door de verzoekende partij aan bod gebrachte elementen beoordeeld, en dit meer bijzonder in het licht van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er werd, met andere woorden, nagegaan of verzoekende partij, onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM, buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, in plaats van, zoals dat in beginsel hoort, bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. De vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer van verzoekende partij verhinderen, onder meer omdat in casu een tijdelijke scheiding geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, heeft eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van het bestreden bevel.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij geen argumenten heeft aangebracht waarmee zij aantoonde dat de gemaakte belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, zodat geen schending wordt aangetoond van het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op het leiden van een gezinsleven. Noch heeft zij aangetoond dat een schending voorligt van artikel 9 van het VN Kinderrechtenverdrag.

Het bestreden bevel is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij gemotiveerd wordt dat *"hij een vreemdeling (is die) vrijgesteld (is) van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene heeft het Schengengrondgebied betreden op 11.10.2010 met zijn ouders. Omdat betrokkene samen met zijn ouders een asielaanvraag en een aanvraag 9ter indiende, werd zijn verblijf verder toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Mijnheer wist dat dit om een preciaire verblijfstitel ging. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing, is het verblijf van mijnheer niet langer gewettigd en is de termijn van 90 dagen op 180 dagen ruimschoots overschreden."* Deze vaststellingen worden niet betwist of weerlegd en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoekende partij voert geen afzonderlijke argumenten aan tegen het bestreden bevel, zodat zij ook niet aantoonde dat dit bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM of artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag. Het volstaat te verwijzen naar bovenstaande bespreking van het middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.10. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat de schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag werd aangetoond.

Het enig middel is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES